

der er stillet af Udvalgets Fleertal under Nr. 5, skjøndt jeg deler den Betænkelse, som den høitærede Minister har udtalt, at det synes at være noget uheldigt, at Loven selv udtaler Tvivl, men jeg troer ikke, at Loven kan undgaae det. Loven har overhovedet stillet sig paa det Standpunkt ikke at sige, at Menighedsraadet er et absolut og nødvendigt Gode; det er idetmindste et Gode, der kan undværes. Men lad os ogsaa lægge Mærke til — hvad jeg ikke bebrejder Lovudkastet, fordi jeg vel seer alle de Banstigeligheder, der have været ved denne Sags Ordning — at det jo dog i sig selv er lidt anomalt, at der i længere Tid, ikke i en kort Overgangsperiode, kan bestaae en Forskjellighed, ikke imellem aldeles frivillige og paa Overenskomst grundede Menighedsraad, men mellem Menighedsraad i enkelte Sogne i Genhold til en Lov og Mangel paa Menighedsraad i andre. Men jeg troer, at Anomalien bliver større og for stor, naar man paa den ene Side siger: Der er ingen almindelig Regel for Menighedsraadens Oprettelse, og paa mange Steder kunne de blive uoprettede, men paa den anden Side: hvor de engang ere oprettede, skulle de blive staaende. Altsaa at man saaledes gjør en oprindelig tilfældig Afskillelse mellem Sognene med og uden Menighedsraad bindende, det troer jeg ikke gaaer an, og jeg troer derfor, at det er en rigtig Tanke, at de maae kunne ophæves. Jeg troer ikke, at der ligger nogen stor Fare deri, thi selv om Interessen, som jo ikke forudsættes at være meget stor, maatte slappes noget, hører der Meget til, at Stemningen skulde slaae saaledes over til det Modsatte, at baade Præsten og et kvalificeret Fleertal af Menigheden positivt fordrede at blive fri for den nylig indstiftede Institution. Jeg skulde heller ikke have Noget imod, hvis der var tilfældet, at naar en saadan Begjæring om

et Menighedsraad indkom, skulde der foretages en Mægling, og skulde der ogsaa i dette Tilfælde gaae et Nær hen. Men naar der virkelig var et positivt Duffe baade hos Menighedens Fleertal og hos Præsten om at blive fri for en Indretning, der maastee ikke bestod i andre omliggende Sogne, saa troer jeg, man maatte gaae ind derpaa, selv om man maastee først burde forlange paa denne Side som paa den anden Side Betænkningstid, Overveielse og gjentagen Ytring af Stemningen.

F. Nielsen: Det forekommer mig, at det har faaet Udseende af, at Udvalgets Forslag, der fordrer Præstens Samtykke, skulde ville stille ham som Herfter over Menigheden, som den, der ved sit Veto skulde ganske beherske Menighedens Duffe; men jeg maa dog bede det ærede Thing om at være opmærksomt paa, at efter Udvalgets Forslag skal en fuldstændig Gjenfærdighed finde Sted, og ligesom Præsten kan stille sit Veto imod Menighedens Duffe, saaledes skal ogsaa Menigheden kunne stille sit Veto imod Præstens Duffe, saaledes at den ene ikke bliver mere herskende end den anden, og derved troer jeg ogsaa at have indbegaaet, hvad den høitærede Minister sagde om det vigtige Prognostikon, som det vilde give for en Kirkeforfatning; thi her er jo aldeles ikke sagt, at Præsten skulde herske over Menigheden, men kun, at der skulde være en lige stor Myndighed paa begge Sider, netop en Ligestilling af Geistligheds- og Lægmands-Elementet i Kirken. Det vil uden Tvivl endogsaa for det Meste være Tilfældet, at det er Præsten, som duffe Indførelsen af et Menighedsraad og foreslaaer dette for Menigheden, og det vil være Menigheden, som langt hyppigere bruger sit Veto, end Præsten bruger sit.